

DAVID SOLOMONS

EL MEU GERMÀ ÉS UN SUPERHEROI

Escollida
millor novel·la
del 2016 pels
**BRITISH BOOK
AWARDS!**

JO TAMBÉ
HO HAURIA
POGUT SER,
PERÒ VAIG
HAVER D'ANAR
A PIXAR...

Estrella Polar

DAVID SOLOMONS

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *My Brother Is A Superhero*
2015, Nosy Crow Ltd

© del text: David Solomons, 2015
© de les il·lustracions de coberta i interior: Laura Ellen Anderson, 2015
© de la traducció: David Nello, 2017

© d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: març del 2017

La primera edició en anglès va ser publicada al 2015 al Regne Unit
per Nosy Crow. Tots els drets reservats.

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Infillibres
ISBN: 978-84-9137-210-3
Dipòsit legal: B. 2.627-2017
Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions
establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español
de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar
o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

EL (NO) ESCOLLIT

El meu germà és un superheroi, i jo també ho hauria pogut ser, però el que passa és que vaig haver d'anar a pixar.

Em dic Luke Parker, tinc onze anys i visc en un barri de Londres bastant domesticat, amb els pares i el meu germà, el Zack. Ell no sempre ha sigut un superheroi, però amb un nom com Zack em pregunto si els pares no van tenir la intuïció que un dia acabaria portant una màscara i una capa i que salvaria orfes d'edificis en flames. No, de debò, un nom així és més aviat un efecte sonor. És el que trobes en un còmic quan un superheroi estomaca un supermalvat. Pum! Clac! Pim-pam!

Tinc la sensació que en la vida t'has d'enfrontar a certs moments en què les coses poden tirar cap a una banda o una altra. Vainilla o xocolata. Dolç o salat. Llances la

bomba d'aigua al cap del pare o no dispares. Ets tu qui has de decidir i de vegades tota la teva vida pot canviar amb quatre paraules. O cinc.

—He d'anar a pixar.

Va ser el vespre fatídic. El Zack i jo feia una hora que érem a la cabanya de l'arbre i jo m'estava pixant. Estava llegint un número endarrerit d'*Adolescents Titans* amb una llanterna i el Zack feia els deures de mates. Sempre ha sigut superaplicat. Abans de ser el Xicot Estrella, a l'escola era l'alumne estrella.

—Doncs vés-hi —em va dir mentre resolia una altra equació de quart o cinquè grau amb un copet de llapis—. Ningú no t'ho impedeix, oi?

La veritat és que a mi no em feia gens de gràcia baixar per l'escala de corda, i fer-ho a les fosques. Ja m'havia costat prou enfilar-m'hi, abans. No és que sigui un nyicris ni res d'això, però la cosa és així: no em veureu mai en un pòdium olímpic. Pateixo al·lèrgies i tinc els peus amb forma estranya i això significa que he de dur unes coses dins de les sabates que es diuen «ortesi». Quan la mare em va dir que necessitava allò em vaig engrescar molt. Vaig pensar que sonava com una mena d'armadura poderosa d'un supersoldat, però finalment va resultar que eren unes plantilles amb molt de pont i no pas un equip cibernètic d'exoesquelet.

Aquesta va ser la desil·lusió del dijous.

Vaig treure el cap per la porta de la cabanya de l'arbre:

—Potser podria pixar des d'aquí dalt.

—Fora! Surt d'aquí, criatura repugnant!

El Zack només té tres anys més que jo, però quan faig alguna cosa que l'empipa em diu «criatura». De totes les coses que em treuen de polleguera del meu germà gran, això de dir-me «criatura» és la número quaranta-set. I no és pas que en tingui una llista.

Bé, de fet sí que tinc una llista.

Fins i tot abans que ell es convertís en un superheroi, la llista ja arribava al número seixanta-tres. Ara va per la centena. Em fot dels nervis.

Vaig baixar per l'escala de corda i vaig entrar a casa.

Vaig pixar.

Quan vaig tornar a la cabanya de l'arbre, al cap d'uns minuts, el Zack estava assegut a les fosques, sense dir ni piu. Sabia que havia passat alguna cosa perquè havia parat de fer els deures. Vaig agafar la llanterna i vaig enfocar-li la cara. No va ni pestanyejar.

—Zack, et trobes bé?

Ell va assentir.

—N'estàs segur? Fas una pinta... diferent.

Va tornar a assentir, molt a poc a poc, com si rumiés una cosa molt complicada, i aleshores va dir amb una veu com de granota:

—Em penso que... m'ha passat una cosa al·lucinant. Luke, he canviat.

Això no em va sorprendre gaire. Fa cosa de sis mesos,

el pare em va agafar per banda i em va dir que haviem de tenir una conversa d'home a home. Vam seure en un racó del garatge —diria que va escollir aquell lloc perquè és l'indret més masculí de casa—, i el pare em va explicar que a partir d'aleshores el meu germà gran canviaria.

—El Zack s'embarcarà en un gran viatge —va dir el pare.

—Ostres, que bé! Quan marxa? Em puc quedar la seva habitació?

—No, no és un viatge d'aquesta mena —em va dir el pare amb un sospir cansat—. S'embarcarà en una cosa anomenada pubertat —va continuar—: Li canviarà la veu, per exemple.

—Caram, parlarà com un Dalek?

—No, com un Dalek no.

—Quina pena.

—Es tornarà més pelut.

—Com un home llop?

—No, com un home llop no.

Això de la pubertat no em va semblar res de l'altre món. També em va explicar altres coses relacionades amb la seva intimitat i les noies, però si us he de ser sincer, després de la desil·lusió d'allò dels Dalek i de l'home llop, no me'l vaig escoltar gaire.

Per això, quan el Zack em va dir a la cabanya que alguna cosa havia canviat, jo sabia exactament el que pensava dir. Vaig prémer els llavis i vaig assentir amb posat

seriós, com un metge quan et diu que tens febre glandular:

—Em temo que has atrapat la pubertat.

Ell no em va fer gens de cas i, mentre s'observava les mans, per davant i per darrere, em va dir:

—No, diria que tinc superpoders.

2

ZORBON

El Zack s'havia tornat boig, massa deures pot ser molt perjudicial per al coco de qualsevol xaval. Però aleshores em vaig malfiar. Ell sabia que a mi m'encanten els còmics i sempre se'n reia i em deia que allò era una obsessió infantil. Sospitava que em volia fer caure en una trampa.

—Superpoders? —vaig encreuar els braços amb un posat burleta—. Vejam, o sigui que ara pots volar i pots disparar llamps per la punta dels dits?

Va fer una cara estranya.

—Això és el que em pregunto —va murmurar, mentre estirava un braç i obria bé els dits cap a mi, com si fos un mag de pacotilla.

Però jo no m'hi vaig fixar gaire perquè una cosa remarcable estava passant al mateix temps.

La meva llanterna em va volar dels dits i va anar a parar al palmell obert del Zack amb un cop. Va estrènyer-la i va somriure.

Im-pos-si-ble!

Però el Zack ho acabava de fer. Havia aconseguit que la llanterna es mogués només pensant-hi i fent un gest poc convincent amb la mà. No sé com, però era veritat. El meu germà tenia superpoders!

Telecinesi, per anomenar-ho amb el títol oficial. Una colla de superherois tenen aquesta habilitat en els còmics, però era la primera vegada que ho veia de viu en viu. Em costa admetre-ho, però era una passada. Una superpassada. És clar que això no l'hi vaig dir al Zack.

—Així què, no et surten llamps? —vaig dir, fent veure que estava decebut.

—Què? —em va mirar com si jo fos estúpid—. Però que no ho has vist? Has vist el que he fet?

No valia la pena fer veure que no estava impressionat. Però el sentiment de meravella aviat es va transformar en una altra cosa. Estava més verd que l'Increïble Hulk; més envejós que el Nadal passat, quan al Zack li van regalar un iPhone i a mi unes sabates.

—Això no és just! Com pot ser que els superpoders els tinguis tu? Si tu ni tan sols llegeixes còmics! —bramava jo sense parar, perquè quan m'hi poso no hi ha qui em pari, amb la cara de color violeta, i quan finalment vaig

deixar-me caure a terra, esgotat, llavors la cara se'm va arrugar com una pruna.

Malgrat la meva enveja furiosa, volia saber com era possible.

—Com ha passat?

El Zack mirava per sobre meu, els ulls fixos en un punt indefinit de la paret, i va començar a descriure els fets, increïbles i recentíssims.

—Així que has marxat, he sentit un terrabastall i he tret el cap per la finestra de la cabanya. Es veien uns llums al cel i m'he pensat que devia ser una pluja de meteorits. I m'he adonat que venien en la nostra direcció, molt de pressa. El cel estava inundat de centenars de ratlles brillants de color blanc. Però quan semblava que anaven a estavellar-se, de cop tot s'ha aturat. Aleshores he sabut que no era una pluja de meteorits...

Es va aturar i va respirar fondo abans de murmurar:

—Era una nau espacial transdimensional.

Se'm va escapar un crit. Fins a aquell moment l'anècdota més emocionant que el Zack m'havia explicat era una d'un barber maldestre i un chihuahua. I no estic segur que no mentís sobre el chihuahua.

—Era un gran oval de color blau, penjat enmig del no-res, aquí fora mateix.

Va estirar un dit tremolós i va assenyalar:

—Mentre m'ho mirava, una porta corredissa de la nau s'ha obert amb un soroll així, «blup-uoix», i una figu-

ra lluminosa ha emergit enmig d'un raig de llum. Portava una vestimenta lluent de color lila, una capa amb un coll alt daurat i unes botes daurades. Damunt del pit hi duia tres estrelles daurades que bategaven com si fossin tres cors. Tenia el cap en forma de pera i era completament calb, i quan parlava es gratava una barbeta de quatre pèls. M'ha saludat amb tres dits i m'ha dit que el seu nom era Zorbon el Decidit, un viatger interdimensional, representant de l'Alt Consell de Frodax Wonthreen Rrr'n'fargh. Tot el que deia semblava que ho digués en lletres majúscules. El Zorbon m'ha explicat que venia d'un altre univers que existeix en paral·lel al nostre. És gairebé idèntic al nostre, m'ha dit, però amb la diferència que els colors verd i vermell són el contrari, i el pa de pessic té un gust diferent.

El Zack va rumiar una estona.

—No gaire diferent, només una mica diferent.

Jo veia pel posat somiador del Zack que aquell detalllet avorrit a ell li semblava superinteressant. Hi havia el perill que continués parlant del pa de pessic.

—Deixa córrer això del pa de pessic i explica'm què passa amb els superpoders!

El Zack va brandar el cap, com si sortís d'un canterí:

—Ah, sí. Mira, el Zorbon m'ha dit que jo havia sigut escollit per l'Alt Consell per realitzar una missió importantíssima per a tots dos universos. Una missió vital,

i que si fracassava les conseqüències provocarien un cataclisme que afectaria trillions d'èssers.

—Dos universos? Has de salvar *dos* universos?

Típic. El meu germanet no en té prou salvant-ne un. Sempre n'ha de fer més del compte.

—Però per què tu? —vaig bramar.

El Zack va mirar la porta, capficat:

—Segons m'ha dit, aquesta cabanya de l'arbre és la juntura entre els dos mons.

Això era increïble. Exorbitant. La nostra cabanya de l'arbre, un portal entre els dos mons. És clar que...

—I què?

El Zack es va arronsar d'espatlles:

—M'imagino que he sigut la primera persona que el Zorbon ha trobat quan ha aterrat.

Jo estava bocabadat. Vaig obrir i tancar la boca, incapaç de pronunciar cap paraula, només un soroll com d'un globus que es desinfla. Aquesta no era la manera d'escollir el salvador de la humanitat. Com a mínim hi ha d'haver una profecia escrita en un llibre antic. Això era com donar l'Espasa del Poder Absolut a un peixet vermell.

—Per assegurar el meu èxit —va continuar el Zack—, el Zorbon m'ha dit que tenia l'autorització d'atorgar-me sis dons o poders, si vols dir-ho així, per ajudar-me en la meva empresa. Aleshores ha aixecat les mans i ha dit una cosa molt estranya en una llengua alienígena...

Ah, en comptes d'una cosa normal en llengua alienígena? Vaig pensar això però no vaig dir res.

—Hi havia uns flaixos de llum vermella, o potser hauria de dir llum verda —va continuar el Zack—. I de sobte he sentit aquesta onada d'energia que m'envaïa tot el cos. Cada àtom del meu ésser s'havia encès. Quan finalment s'ha aturat, el Zorbon ha fet una reverència i ha dit: «Ja està».

»Li he preguntat què era el que ja estava. Quins poders m'havia atorgat? Quina era la meva missió? «No ho puc dir, perquè si ho faig, m'arrisco a alterar el que ha de passar. I com tothom que coneix aquesta mena de situacions, et puc dir que això seria extremament dolent. Tot s'aclarirà quan sigui l'hora», m'ha dit. Aleshores ha somrigut de manera enigmàtica i ha marxat. Però abans que la porta de la seva nau s'obris, m'ha dit que hi havia una cosa que sí que em podia dir. Ha fet una cara que m'ha acoquinat i ha dit: «Vindrà Nèmesi». I després ha desaparegut. «Bluuup-uoix!».

Em vaig quedar allà, com un estaquirot. No entenia res i tenia un munt de preguntes. Però de totes les preguntes, n'hi havia una que volia passar per davant de les altres. «Però si només he marxat cinc minuts!». Els cinc minuts més importants de la història del món i jo me'ls havia perdut perquè m'estava pixant.

—Estic segur que el Zardoze l'Encongít m'hauria escollit a mi! —vaig protestar.

—Es diu Zorbon el Decidit. I a més, tu no eres aquí —va fer el Zack arronsant-se d'espatlles—. T'hauries pogut aguantar el pipí, oi?

No hi havia dret! M'estava posant els nervis de punta.

—Fes que torni. Digues al Bourbon el Desnerit que s'ha equivocat de mig a mig i que ha de tornar i donar-me superpoders a mi també.

—Zorbon el Decidit —em va corregir el Zack, altra vegada—. I ell ja ha decidit que seria jo. I no tu.

—No et crec. Com ho pots saber si no el crides?

—Cridar-lo? Sí, és clar, com si m'hagués deixat el seu número de telèfon. Mmm... quin és el prefix de l'univers paral·lel, és que no m'ha quedat gaire clar...

Vaig veure que el meu germanet se'n fotia. El Zack m'estava provocant, i li hauria valgut més no fer-ho perquè mai de la vida havia estat tan furiós.

—Però què fas? —em va preguntar.

Em vaig posar a donar copets a les parets de la cabanya de l'arbre.

—A tu què et sembla? Estic buscant el portal de l'altre univers.

Vaig enganxar l'orella a la paret del fons.

—Em penso que l'estic sentint.

—Luke.

—Xxxt, calla! —vaig fer jo; ara sí que sentia un soroll—. Sí, hi ha alguna cosa que s'apropa. Com si algú grates. Podia tractar-se d'un ratolí interdimensional.

—Escolta, Luke...

Em vaig girar. El soroll venia del Zack. S'estava grantant el pit a través de la camisa. Com sempre, s'havia posat la camisa de l'uniforme escolar, deia que això l'ajudava a fer els deures. (Sí, ja sé que és raríssim. Què m'heu d'explicar, jo visc amb ell.) Però a sota hi havia alguna cosa estranya. Vaig fer una ganyota i el vaig assenyalar.

—Què és això?

Una mena de claror traspassava la roba, com si fos una llum nocturna. Va descordar-se els botons, va obrir-se bé la camisa i va deixar el pit al descobert. Us juro que sentia trompetes.

Malgrat el que m'havia dit el pare, no hi havia ni un pèl, però sí que hi havia una altra cosa. Unes marques damunt del pit: tres fulgurants estrelles tintades.

—El Zorbon tenia unes estrelles com aquestes —va dir el Zack—. Em pregunto què signifiquen.

Va passar-hi un dit pel damunt.

—Ja t'ho diré jo, el que signifiquen. Vol dir que duus un tatuatge —vaig brandar el cap—. I la mare et matarà.

El Zack no em va fer cas. Va posar-se ben dret, fent valer el seu metre seixanta d'estatura, i, amb molta calma, va adoptar una expressió pensativa:

—Ja sé què signifiquen les estrelles —va cridar—. Sóc Starman!

Vaig alçar un dit per objectar.

—Què? —va dir ell.

—Ho sento, xaval, però ja hi ha un Starman. Segurament et posaria una demanda.

El Zack va deixar anar un gruny d'irritació:

—D'acord, tu guanyes. —Va tornar a dreçar-se—. Doncs sóc Star Boy!

Va mirar-me de gairell, just per assegurar-se'n. Vaig fer un gest de negació amb el cap.

—Ostres, també hi ha un Star Boy?

—T'ho he dit mil vegades, hauries de llegir més còmics —em vaig donar uns copets a la galta—. I què et semblaria Xicot Estrella?

—Xicot Estrella?

El Zack s'ho va rumiar un moment. Va pronunciar aquest nom un parell de vegades, com si volgués sentir com sonava. Ho va dir amb la seva veu normal i després amb una veu profunda. Va fer una pausa.

—Xicot Estrella o Xaval Star?

Jo ni me l'escoltava. De cop em vaig adonar del que em recordava el dibuix que duia damunt del pit. Semblaven les estrelletes que posen al menjar congelat i que t'indiquen quant de temps el pots tenir al congelador. Si feia cas del que indicaven les estrelles del pit del Zack, en el seu cas s'havia de descongelar abans de fer-lo servir.

Es va plantar les mans als malucs.

—Sóc el Xicot Estrella!

Va inclinar el cap al damunt d'una espatlla i va dir, consirós:

—O potser seria millor el Xaval Star. Encara no ho he decidit.

Vet aquí com va anar la cosa. El meu germà té superpoders i jo...

...i jo no tinc ni un poder.

